

Warszawa, dnia 26 października 2017 r.

Sygn. akt VI Ka 325/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Jacek Matusik

Sędziowie: SO Anita Jarząbek - Bocian (spr.)

SO Małgorzata Bańkowska

protokolant: protokolant sądowy stażysta Wioletta Gumienna

przy udziale prokuratora Jerzego Kopia

po rozpoznaniu dnia 26 października 2017 r.

sprawy K. G., syna M. i B., ur. (...) w S.

oskarżonego o przestępstwo z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 283 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie

z dnia 21 grudnia 2016 r. sygn. akt IV K 42/16

utrzymuje w mocy wyrok w zaskarżonej części; zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie na rzecz adw. J. G. (1) kwotę 516,60 złotych obejmującą wynagrodzenie za obronę oskarżonego z urzędu w instancji odwoławczej oraz podatek VAT; zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

SSO Anita Jarząbek – Bocian SSO Jacek Matusik SSO Małgorzata Bańkowska

Sygn. akt VI Ka 325/17

UZASADNIENIE

K. G. został oskarżony o to, że w dniu 20 sierpnia 2015 roku w W. na terenie przystanku osobowego (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. K., dokonał rozboju na osobie M. B. w ten sposób, że używając przemocy poprzez złapanie ręką ww. za bluzę na wysokości klatki piersiowej dokonał kradzieży telefonu komórkowego marki L. (...) wartości 460 złotych na szkodę M. B., tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego i zarzucił „orzeczenie wobec oskarżonego rażąco niewspółmiernie surowej kary w wymiarze roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, przy wymiarze której Sąd Rejonowy należycie nie uwzględnił wszystkich okoliczności łagodzących odpowiedzialność karną, a mianowicie przyznania się K. G. na etapie postępowania przygotowawczego do dokonania zarzucanego mu czynu, właściwości i warunków osobistych sprawcy, wyrażenia skruchy i czynnego żalu, współpracy z organami ścigania, a także pominięcie zachowania oskarżonego po popełnieniu czynu, które daje gwarancje, że w przyszłości nie dopuści się on popełnienia czynów zabronionych, co w konsekwencji doprowadziło do orzeczenia rażąco surowej kary pozbawienia wolności, która nie spełnia dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 k.k., albowiem nadanie właściwego znaczenia

okolicznościom dotyczącym wymiaru kary w przedmiotowej sprawie uzasadnia orzeczenie kary z warunkowym zawieszeniem wykonania, w szczególności gdy o wymierzenie tego rodzaju kary wnosił prokurator”. Skarżący wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez wymierzenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k., wskazał przy tym jakie okoliczności obciążające i łagodzące wziął pod uwagę, przy czym tych drugich nie dostrzegł. W ocenie Sądu Odwoławczego obrońca oskarżonego w wywiedzonej apelacji przesadnie podkreśla skrucę oskarżonego K. G., jego szczere wyjaśnienia oraz współpracę z organami ścigania. Należy zwrócić uwagę, że wyjaśnienia tego oskarżonego zostały przez Sąd I instancji uznane za niewiarygodne, gdyż wynikało z nich, że umniejsza on swoją rolę w popełnionym przestępstwie w taki sposób, aby odpowiadać jedynie za kradzież, nie zaś za rozbój. Nie wskazał też na współdziałanie drugiego ze sprawców. Ponadto nie stawiał się na terminy rozpraw aby złożyć wyjaśnienia przed Sądem. Dlatego też twierdzenia o jego współpracy z organami postępowania uznać należy za mocno chybione.

Podkreślenia wymaga również okoliczność, że K. G. jest osobą wcześniej karaną. W chwili popełnienia czynu na oskarżonym ciążyły dwa wyroki skazujące, zaś w czasie wydawania wyroku w II instancji w danych o karalności znalazły się już trzy skazania. Pokazuje to, że oskarżony jest osobą niepoprawną i dotychczas wymierzone kary pozbawienia wolności orzekane z warunkowym zawieszeniem ich wykonania okazały się nieskuteczne. Jak słusznie zauważył obrońca oskarżonego, istotą prewencji ogólnej nie jest wyłącznie wymierzanie kar surowych, lecz kształtowanie w społeczeństwie przekonania o nieuchronności kary. Wymierzenie w niniejszym postępowaniu łagodnej kary, w dodatku z warunkowym zawieszeniem jej wykonania budziłoby sprzeciw społeczny i stało w opozycji do cytowanego przez autora apelacji stanowiska Sądu Apelacyjnego w Szczecinie. Pokazałoby bowiem, że popełnianie podobnych przestępstw nie prowadzi w konsekwencji do realnej dolegliwości, jaką niewątpliwie jest osadzenie w zakładzie karnym.

Warto także zauważyć, że wbrew twierdzeniu obrońcy, prokurator wcale nie wnosił o orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem, a o przewidziane w art. 37b k.k. łączne orzeczenie kary pozbawienia wolności oraz kary ograniczenia wolności. Zastosowanie tej nowej w polskim kodeksie karnym instytucji wprost wyłącza możliwość zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Na marginesie zauważyć należy, że gdyby nawet orzeczono wobec K. G. karę pozbawienia wolności w wymiarze nieprzekraczającym roku, to nie byłoby możliwe zawieszenie wykonania tej kary z uwagi na treść art. 69 § 1 k.k. Oskarżony był wszak w czasie popełnienia czynu skazany na karę pozbawienia wolności.

Oskarżony jest dorosłym mężczyzną i powinien być świadomym możliwych konsekwencji swoich czynów, zwłaszcza gdy są to czyny zabronione pod groźbą kary. Dlatego też nie może mieć znaczenia okoliczność, że jest on ojcem czwórki dzieci. Powinien brać za nie odpowiedzialność i przewidywać, że popełnienie przestępstwa może skutkować pozbawieniem wolności, co przełoży się na pogorszenie sytuacji materialnej jego rodziny. Są to naturalne konsekwencje skazania.

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że orzeczona wobec oskarżonego K. G. kara roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności nie nosi cech rażącej niewspółmierności z powodu jej nadmiernej wysokości. Ustalenia dokonane w tym zakresie przez Sąd I instancji nie wykazują błędu, a wymierzona kara jest w pełni adekwatna zarówno do społecznej szkodliwości czynu, jak i do właściwości osobistych oskarżonego. Kara ta z całą pewnością nie razi surowością i nie przekracza stopnia winy. Sąd Rejonowy w sposób dostateczny uwzględnił wszystkie dyrektywy wymiaru kary zawarte w art. 53 k.k., a co za tym idzie, odpowiednio wyważył je we wzajemnym do siebie stosunku, nie dopuszczając się w tym zakresie żadnej dowolności.

Sąd Okręgowy uznał jednocześnie, że zasadne będzie zwolnienie oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze. Ponadto zasądził, na podstawie odrębnych przepisów, stosowne wynagrodzenie dla adwokata J. G. (1) za obronę oskarżonego z urzędu w instancji odwoławczej.

Biorąc powyższe pod uwagę, orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku.

SSO Anita Jarząbek-Bocian	SSO Jacek Matusik	SSO Małgorzata Bańkowska
---------------------------	-------------------	--------------------------